

Анна не споменува именно прѣзъ кой проходъ е минала войската, но отъ факта, че при повторния опитъ на Алекси да прогони „скититѣ“ той минава прѣзъ Сидира, може да се заключи, че първия пжтъ не ще е ударилъ прѣзъ днешния Марашки боазъ, къмъ който направо се влиза отъ Лардеа (до Стралджа). Причинитѣ да мине отсетнѣ прѣзъ Сидира (Сливенъ) може да се търсятъ въ плана му да изненада печенегитѣ, или най-послѣ въ самия му страхъ да не ги срѣщне прѣзъ сѣвернитѣ тѣснини на Марашкия боазъ. При едно сражение край Дунава, Алекси едва се спасилъ прѣзъ Балкана. Принуденъ да иска миръ, той праща посланици до печенегитѣ, но тѣ ги убиватъ и само единъ се спасилъ отъ тѣхъ и избѣгва подъ Балкана въ Голое (до Карнобатъ). Императорътъ, разгнѣвенъ, отново минава Балкана прѣзъ Сидирския проходъ. Вѣроятно, разпиляната византийска войска слѣдъ първото поражение е лагерувала въ Голае, Лардеа и Ямболъ, съ планъ да бжде винаги готова срѣшу тритѣ тукъ устия: Сидирско, Марашко и Чалж-Кавашко. Пакъ поразени край Дунава, византийцитѣ едва сварватъ да се избавятъ въ двѣ направления: едни подъ самия Алекси въ Ст.-Загора, а други при Голае. Още императора не стигналъ до Одринъ (на пжтъ за Ц-дъ отъ Ст.-Загора), „Скититѣ“ отново минаватъ Балкана надъ Ямболъ и Голае и заставатъ на лагеръ до крѣпостта Маркела¹⁾. Тия „Скити“ ще сж били вече Команѣ, а не печенеги²⁾.

Едно отъ най-важнитѣ комански нашествия, което за-сѣга прѣко Сливенския край, а при това, далечъ да бжде отъ чисто грабителски характеръ, е това прѣзъ 1092 г.³⁾.

¹⁾ Маркела се е намирала близо до днешното с. Мокренъ.

²⁾ Печенегитѣ слѣдъ горнитѣ побѣди сж били удовлетворени съ злато. Това се види отъ мисията на Синесий до тѣхъ, а още и отъ борбата имъ съ Команитѣ за сподѣляне на плѣчката край загадъчното езеро Озолимнись. Съ усиленитѣ нашествия на команитѣ, печенегитѣ почватъ да се губятъ отъ сцената, като за послѣденъ пжтъ се чуватъ подъ Балкана въ края на първата четвъртъ отъ XII-я вѣкъ.

³⁾ По Иречекъ, въ 1094 г., а сжщо така и въ изданията на Ана Комнена. Между прѣдишнитѣ имъ нашествия заслужава да се отбѣлжи това прѣзъ 1086 г. и почти едноврѣмното заплашване на Одринъ. За броя имъ въ тѣхъ говорятъ имената на редицата